

Kärlek och brott.

KRIMINALROMAN.

Det var St. Hans dag. Staden i det lilla furstendömet firade St. Hans dag på ett märkvärdigt sätt.

Dagen var räknad för de dödas dag. Allt från tidigaste morgonstund strömmade befolkningen ut till gravarna, för att smycka dessa och egna kära aflidna en vänlig hälsning. Man kunde näppeligen tänka sig en mera rörande syn än den lilla kyrkogården, hvilken liksom själfva staden låg på bergskanten, på en St. Hans dags första timmar.

Men så snart det blef middag, var det högtidliga af festen till en stor del borta. De lefvande begynte att fördrö sin rätt.

Alla parker och förlusteställen fylldes så småningom. I "Den blå karpens samlade klubbens honoratiörer till middag, för att senare tillbringa största delen af kvällen tillsammans på Oxen."

Det är på Oxen vi införas i sällskapet. Klockan var nu omkring nio på aftonen, och hela den allvarliga anledning, som hitfört dem, var glömd.

Herrarna suttu kring små bord, spelande, samtalande och drickande, öfverallt fördes högrösta och lifliga samtal.

Skall ni allaredan aflägsna eder, mästare Wolf, sporde borgmästaren förundrad en ung, omkring trettioårig man, som tog sin öfverrock.

Den unge mannen svarade med blid stämma:

— Min moder har besök, och jag önskade gärna säga henne och hennes gäster godnatt, innan de begifva sig af.

Borgmästaren smälte.

— Det är mycket hänsynfullt och vackert af eder, mästare Wolf, sade han, den dam som är på besök hos eder moder, är väl fru Martin från huvudstaden, kan jag tänka.

— Jo, huvudstadsborna äro vanda vid fin behandling, för dem måste man taga all möjlig hänsyn, isynnerhet om det blifve en tillkommande svärmöder för eder, icke sannt, mästare Wolf?

Den unge mannen rodnade.

— Ett allmänt skrätt följde på borgmästarens ord.

— Nå, nå, ni behöfver icke skämmas, mästare Wolf. Nanette Martin är en fager flicka och hvad eder själf angår, så vet jag väl ett fläskbarn, som vore galen nog att taga eder. Därtill den praktiska buntmakaraffären.

— Som tillhör min moder, afbröt den unge mannen honom.

— Det kan nog vara sannt—men alla undflykter och invändningar hjälpa icke, mästare Wolf, ty vi veta det dock väl allasammans. Gå ni i Guds namn hem till eder svärmöder och när ni skriver till kärestan.

Bugande och afvärande drog den unge mannen sig tillbaka till förnyad muntherhet för hela sällskapet. Det smälte, hvarmed han till afsked tryckte alla de framsträckt handerna, vände dessutom mer än väl, att han ej var ond öfver tallet, men att han ännu icke ville hafva sin förlofning offentliggjord. De förstod honom allasammans och deras handtryckning var en stilltående lycksönskan, ty den unge mästaren var väl ömtyckt och alla unnade honom af hjärtat hans lycka. Han var driftig och arbetsam, men något klen och svag.

Fadern var död för några år sedan och sonen hade strax lämnat en förmälig anställning i Leipzig för att bestå modern vid hennes afår, som genom hans kunskap och erfarenhet svingat sig betydligt upp.

Nanette Martin var en skön och bildad flicka, hvars moder var hemma där från staden, och alla tyckte, att det var en mycket passande förbindelse. Alla sade, att hon var rask och huslig, men man mumlade äfven om att det icke hade varit någon lätt sak för mästare Wolf att vinna hennes hjerta, emedan hon hyst bojelse för den vilde och lättsinnige slaktar Bahring, äfven han ett barn därifrån staden, och att det endast varit på modrens enträgen böner hon hade bundit sitt öde vid mästare Wolf.

Så mycket visste man i staden—hvarifrån—ja det var naturligtvis en djup hemlighet. Ingen vid det bord, där Wolf suttit, hade lagt märke till, att en ung, mörklätt man med hämska mörka ögon, under början af samtalet med Wolf, hastigt hade rest sig upp från sin plats vid ett närstående bord. Han kastade ett silfvermynt, som fullkomligt betalade hans ringa förtäring, på bordet till uppässaren, fattade sin gråa hatt och tog under ett otydligt framumladt godnatt till de närvarande, sin grofva ylle öfverrock från hängaren och en massiv käpp i handen.

Innan de närvarande fått tid att säga "Godnatt", mästare Bahring, hade han nästan uppnått dörren. Här blef han stående och tycktes leta efter något i sin rockficka. Han syntes förvånad och kom tillbaka igen. Han letade på det ställe, där rocken hade hängt och på golfvet under den stol, som han lämnat, och vände sig därpå hastigt och ängsligt till värden.

— Jag har förlorat min näsduk, sade han kort, se efter den i morgon, den var af hvitt tyg, märkt K. B. Jag önskar ej stora sällskapet längre.

Hans blick sökte mästare Wolf, som ännu var sysselsatt med att taga afsked.

— Jag återvänder i morgon och hör åt om näsduken, sade han i det han gick.

Då Wolf några minuter därefter närmade

sig utgångsdörren, kände han sin arm fasthållas och då han vände sig om, såg han sitt biträdes Kings lugna ansikte.

— Mästare, sade han, tag eder till vara för denna människa.

Orden uttalades i en ängstfull ton och så högt att de närmaste stående kunde höra det.

— Hvem talar ni om? sporde Wolf.

King blinkade förtroligt med ögonen.

— Om Bahring naturligtvis. Han såg upprörd ut och sträfvade att komma ut genom dörren före eder. Får jag icke följa eder?

— Prat, sade Wolf smälende, det är ju nästan ljusst ut. Och för resten, hvad kunde vän hända mig? Hur kan ni tro något sådant om Bahring.

King ryckte på axlarna.

— Ni borde ändock tillåta mig att följa eder, mästare, åtminstone till eder dörr, så skall jag sedan med eder tillåtelse återvända en stund tillbaka hit.

Wolf rodnade. Han visste att man ej tillträdde honom synnerlig kraft och mod och nu talade hans biträde så oförnuftigt högt, naturligtvis endast af omsorg för honom. Hända därför hvad som helst. Wolf kunde ej under dessa omständigheter låta sig följas hem som en kvinna.

— Stanna, så länge ni behagar, King, sade han, ni har ju eder gatnyckel. Och såg aldrig mera något sådant om Bahring.

— Som ni vill, mästare. Man var försiktig och läs alla dörrarna väl, fortfor han saktare, äfven bakdörren. Jag skall vara hemma senast klockan elfva.

Wolf gick. Trots hans motsägelser hade Kings ord dock gjort ett visst intryck på honom. Han fattade käppen med blyknappen fastare i handen och såg sig försiktigt om hvar gång han gick förbi något mörkt ställe, ty då Bahring hade fått Nanettes afskedsbrev, hade han svurit på, att det "skulle ske en olycka". Det fanns folk, som påstod att de hade hört honom uttala sig sålunda och det skulle därför ej varit så underligt om denne vilde, inbundne människa kunde få i sitt sinne att göra sig af med sin rival, ja kanske med sin trolösa älskade. Emellertid visade det sig att det åtminstone för den gången var en onödig fruktan, ty Wolf mötte icke Bahring och träffade ej heller i sin moders hem något som helst ovanligt eller misstänkligt. Efter en kort hälsning till damerna lät han sina läringar lysa sig omkring på loftet, i butiken och i köllaren, utan att detta väckte någon förvåning, alldestund han dagen förut fått en laddning af dyrbara skinn hem och försiktighet således icke var ur vägen. Men allt var, som sagt, lugnt som vanligt. Han lät därför läringarna gå och dessa gingo strax till hvil på sina rum, som lågo i en annan del af huset.

Wolf återvände till damerna och satt hos dem i förtroligt samtal till omkring klockan tio. Han samtalande med sin mor och svärmor om fortid och framtid och man kan just ej undra öfver att framtiden var den han helst uppehöll sig vid. Bröllopp var beslutadt till mediet af augusti. Allt i huset skulle förblifva som det var. Butiken skulle förblifva i husets vänstra nedre våning, medan hans moder skulle behålla den högra. Det unga paret skulle bo i första våningen, som för ögonblicket var obekädd, med undantag af den unge mästarens sofrum, som låg ofvanför modrens.

Detta rum var bestämt till sofrum äfven efter brölloppet. Mästare Wolf var ingen vän af förändringar. Vidare aftalade man, huru de öfriga rummen skulle utstyra och användas på samma gång det afgjordes att affären, efter sonens giftermål skulle gå öfver till honom. Allt detta och mycket mera aftalades denna afton och det var ett lyckligt och hoppfullt hjärta den unge brudgummen omsider tog afsked af damerna för att begifva sig till hvil.

De begge modrarna kunde höra honom öppna ett fönster i sofrummet ofvanpå, liksom för att skaffa luft och de hörde äfven, att han gick genom alla rummen, kanske för att rätt utmåla för sig, huru vackert allt skulle blifva. Därefter hörde de honom gå tillbaka till sofrummet och stängde fönstret.

Hans ljus, som hade kastat ett återsken mot grannhuset, släcktes.

Han hade gått till hvil.

Tjänstpigan Margrete infann sig i damernas till hvarandra gräsande sofrum, för att höra om de önskade något, innan hon begaf sig till bädd. Därpå gick hon upp på sitt rum, efter det hon först efter vana undersökt om dörrarna voro låsta. Gatdörren var låst och för dörren åt gården var slagen en bom. Därefter gick hon upp för de trappor, som förde till hennes rum, som låg i en annan våning till höger om förtugan. Till vänster om den rymliga förtugan låg läringskammar. Åtskild från läringskammar genom en brädvägg stod Kings ännu orörda säng.

Klockan slog half elfva, då Margrete stängde sin dörr från insidan och lade sig till ro.

Öfver hela huset härskade en djup stillhet.

Efter det hans principal aflägsnat sig hade Josua King återvänt till bordet, där han hade suttit. Han var det enda biträde, som var tåld i detta fina sällskap och han kunde därför med skäl vara stolt öfver detta privilegium, som han förvärfvat sig såväl genom sin duglighet som sällskapliga talang.

King hade under halfn annat år varit i Wolfs tjänst. Han var en utmärkt arbetare, som vetat göra sig ömbärlig för Wolf, och den unge mästaren hade därför stadigt förhöjt hans lön och för öfrigt utmärkt honom på alla möjliga sätt. Han hade rättighet att hålla egen nyckel till gaddörren och spisa vid familjens bord. Icke sällan anförtröddes han att göra

inköp af skinn i andra städer. Han hade alltid utmärkt sig genom trohet och redlighet och förstod sig godt på handeln. Han hade rest vida omkring och lärt mycket. Med alla dessa förtärdade förtroende han ännu det att vara vördnadsfull och uppmärksam i sitt uppträdande mot Wolf och dennes moder. De hade aldrig haft ett bättre biträde och önskade endast att få behålla honom.

Josua King härstammade från Östpreussen. Han var en vacker man, stor, stark, bredaxlad men dock smidig i alla sina rörelser. Kring hans breda panna krusade sig det fina håret i naturliga lockar och ett yvigt blondt skägg betäckte hans ansikte. Han hade strålände grå ögon. Hela hans hufvud bar något lejonaktigt i sig. Han blef äfven platsens lejon, så snart man uppdagade, att han, förutom att vara en duglig och trofast människa, äfven var i besittning af otaliga talanger. Han dansade godt, löpte på skridskor, spelade komedi och förstod att arrangera sällskapliga aftonunderhållningar. Genom dessa talanger kom han in i ett dilettantskådespelarsällskap och således öppnades vägen till stadens bättre kretsar för honom. Han kom sålunda in i stadens klub, rekommenderad af sin egen mästare och sällskapet, som det ej förtrodd att han blifvit upptagen. Val ryknade många af stadens skönheter vid första klubbal på näsan öfver denna obegripliga medlåtenhet från klubbens sällskapets sida, men detta var i synnerhet de mera mogna skönheter, som icke mera dansade, som talte därom, de yngre dansande damerna kunde godt lida att få en ny utställning, ja hade King varit mästare själf, kunde det nog hafva inträffat att mer än en moder hade lagt sina garn ut för honom till svårson.

Men sedan pingsten hade Kings popularitet fått en svår stöt, i det det ryckte, obegripligt hvarifrån alla dessa välsignade rykten komma, hade sagt, att den unge mannen hade blifvit hemligt förförad med en ung borgaredotter, Natalie Becker. En hade sett det, en hade hört det och då alla kunde stäfa och lägga tillsammans så fick ryktet stadigt ny näring och en vacker dag anmälde sig det ena besöket efter det andra hos Beckers för att lyckönska i anledning af förföringen.

Natalie Becker var emellertid bortrest och föräldrarna lät ganska tvärt sällskapet veta, att de ej hade någon aning om att döttern var förförad och att de antogo att det hela var en tillställning af någon missundsam dam. Emellertid kunde de ej förhindra sällskapet att tro hvad de ville. Detsamma förklarade Natalie själf, då hon återvände från sin pingst-utflykt, och då hon när som helst senare sammanträdade med King i sällskap, var hon mera tillbakadragen mot honom än någon af de andra damerna, men detta gaf naturligtvis endast mera näring åt ryktet om den "hemliga" förföringen. King själf visade likaledes som om han och fröken Natalie voro främlingar för hvarandra och förefanns verkligen en hemlighet, så blef den i alla fall från hans sida väl bevarad.

Natalies föräldrar gävo sig min af att ej vilja höra något om, att deras dotter var förförad med en "sven", men folk trodde nu, hvad det trodde och det att Natalies enda broder, Fritz Becker, alltid sågs tillsammans med King, kunde icke vara annat än ett bestyrkande tecken. Äfven denna afton var han vid Kings sida och då Wolf hade lämnat lokalen, blefvo de unga männen mera frikostige än tidigare på aftonen. Till förgäelse för åtskilliga herrar vid klubbens föreståndarbord rekurrerade de den ena flaskan vin efter den andra, medan de öfriga herrarne nöjde sig med öl och det var mer än en missundsam blick som mönstrade etiketterna på vinbuteljerna, oaktadt alla människor i staden godt visste, att värden i "Oxen" icke var att lita på hvad vin angick. Men det är en känd sak, att ju sämre vinet är, desto mer berusar det och det var därför icke underligt att King, ehuru han var den, som hade druckit minst, plötsligt begynte duka under för en oemotståndlig sömnhighet.

Då klockan var tio, var han allaredan så matt och slö, att han mer än en gång gaf förvirrade svar på frågor, hvilka de kring sittande, till och med Becker själf, riktade till honom. Han begynte att nicka och hufvudet sjönk flera gånger ned mot hans på bordet stödda hand.

Plötsligt fattade han sig och sprang upp.

— Låt oss gå, hviskade han till Fritz.

Han betalade förtäringen, utan att akta på Beckers förslag att betala hälften hvaradera och grep därpå hatt och käpp för att gå. Då de nästan voro vid dörren, stannade King.

— Halt, sade han, vi må först säga god natt till herrarna vid föreståndarbordet.

De närmade sig bordet, King först och Fritz Becker litet efter, men samtalen vid föreståndarbordet var för ögonblicket så lifligt att de ej vågade afbryta herrarna.

King, hvars ögon voro nära att falla i hopa, lutade sig mot en pelare och lyssnade sömnlut till det samtal, som fördes.

Det var borgmästaren, som hade ordet.

— Men herr domare Kern, sade han litet hasigt, huru kan det dock vara förenligt med liberala grundsatsar att ifrå emote dödsstraffens afskaffande, det förstår jag icke.

— Jag gör lika fullt anspråk på att kallas en liberal man som ni, herr borgmästare, sade den unge domaren lugnt, men jag anser att detta godt kan förenas med mina yttranden, jag anser det vara ett misstag att man arbetar för dödsstraffens afskaffande, gent emot vissa individer är det den enda betryggelse, lagen kan gifva oss. Vid ett sådant tillfälle bör icke en onaturlig eller oförnuftig mildhet visas.

— Anser ni då icke lifstidsfängelse för ett hårdare straff än dödsstraffen?

— Det ville det vara för en af oss, herr borgmästare, — det ville det vara för hvarje bildad man. Vi ville hellre dö tio gånger, än låta insärra oss för ett år på tukthuset. Men den råde simple mördaren — och det är för honom jag menar att dödsstraffen böra bibehållas — står på en så låg samhällsgrad, att hans brott endast kan försonas med döden. Hur många mördare hafva icke allaredan varit på tukthuset förut och sluta bekantskaper där, så att de kunna hafva det ganska godt där; är det vid ett sådant tillfälle rätt att de för ett mord straffas på samma sätt som för stöld?

— Godt, men nu justitie, justitiemorden! Huruledes ville rätterna någonsin kunna göra godt igen genom att hafva beröfvat en oskyldig människas lifvet?

— Detta är en förnuftig invändning, den enda som man berättigadt kan göra mot bibehållandet af dödsstraffen, sade Kern, och denna själf hvilat på en viss sentimental grundlag. Så kunde hvarje rättsbestämmelse afskaffas, ty när en människa oskyldigt dömmes till fängelsestraff är allaredan ett justitiemord begånget, likaså oätterkalligt, som då vederborande blifvit afträtt. Mista ära, förlorad frihet — kan allt detta ersättas. Och det kan förekomma justitiemord, herr borgmästare, att fela är mänsklighet — ingen man betraktar döden under yxan som ett mera oätterkalligt och grusamt straff än en oskyldig mans bortdöende i ett fängelse och af denna orsak anser jag att dödsstraffen småningom skola vika. Men går det därhän, blifva de fullkomligt afskaffade, så måste en ersättning för dem gifvas, hvilken ni, herr borgmästare, efter eder åsikt, nödvändigt ifrå lika mycket emot.

— Men hvad vore det för en ersättning?

— Oätterkalligt lifstids fängelse för mördaren! Landsherrens nåd borde icke kunna utsträckas till dessa individer. Det borde finnas en lag, som förbjöd att benåda mördare.

— Hvad tänker ni dock på, herr aktör?

— På att säkersälla samhället för alltid mot människor, som hafva begått mord. Men det är dock ytterst sällan att man hör en benådd mördare mörda igen.

— Men det vore ej så underligt, om detta hände, herr borgmästare.

— Tillåt mig säga eder, herr aktör, att jag vid detta fall nödgas säga, att ni har en allt för liflig fantasi.

— Måla icke den onde på väggen, herr borgmästare. Vi hafva sett grufliga ting nog i våra dagar, tänk på Maria Grabs mord och så på mannen, som blef misshandlad och fick sitt hus utplundradt senaste år. Rövaren och mördaren är sannolikt en och samme. Om han nu blefve gripen, tror ni då att benådningsrätt komme i fråga med honom?

Borgmästaren ryckte på skuldrorna.

— Jag vet icke, sade han, — allt detta är endast hypoteser.

— Jäval, allt är hypoteser tills vi komma till de bägge döden jag nämde. Tror ni nu att förbrytaren säger till sig själf, att han icke vill blifva afträtt äfven om han blefve gripen, stald öfver rätta, erkänd skyldig af edsvorne och dömd till döden af domarne — han vet att det efter allt detta följer benådning till lifstidsfängelse, det vill säga att han efter femton eller sexton år på det högsta får återstoden af sitt straff efterskänkt och åter kan trada ut bland människorna som en fri man. Ligger det ej en uppmuntran häri till att begå förbrytelser?

Borgmästaren visste ej, hvad han skulle svara, han nöjde sig med att kasta på aktorn en mörk blick och vände sig därpå till de öfriga herrarne.

— Nu tänker jag väl att ni har lust att höra talas om något annat, sade han.

I detta ögonblick trädde King fram.

— Förlåt, herr borgmästare, sade han, klockan är öfver elfva och jag lofvade min mästare att vara hemma klockan elfva. Jag vill därför önska herrarne god natt, ty jag är mycket trött.

— God natt, herr King, god natt herr Becker! Ijöd det från de kring bordet sittande.

De båda unga männen aflägsnade sig.

Fritz Becker följde King i riktning mot det Wolfska huset och den kyliga natten tycktes litet efter litet uppriska Kings lifsandar.

— Har du gjort mig den tjänsten att tala till Natalie för mig? sporde han Fritz.

— Ja, svarade Fritz tvekan.

— Och hvad sade hon?

Frågan framställdes med en osedvanlig liflighet.

Hade King förut varit slö, så var det tydligt att han nu var vakent nog.

— Hon fattade sig mycket kort, sade brodern, hon mente, att hon uttalat sig tydligt nog för dig själf.

— Så, mente hon det? sade King under en gäspning.

Fritz betraktade honom nyfiket.

— Hvad har Natalie egentligen sagt dig, Josua, sporde han.

— Ja, hvad har hon sagt dig, Fritz? Hon är som alla flickor, hon vill eröfvas och låta mig sprattla på kroken först, tänker jag. Hon svarade på mitt tillbud, att hon tyckte det hon var för ung. Det var allt, min vän. Nåväl, det är ett fel, som med hvar dag blir mindre. Men hon har för öfrigt rätt, då hon säger, att hon allaredan svarat mig, ty från pingst till St. Hans dag kan hon med bästa vilja icke hafva blifvit mycket äldre.

Fritz log.

King instämde i hans skrätt och fortfor:

— Vi få alltså hafva talamod, min käre svägers i spe. Hälsa den lilla från mig. När du kommer hem, drömmer jag allaredan om henne. Vinet har dock gjort mig obegripligt trött.

SVENSK-AMERIKANSKA
Hönsboken
Handledning i skötsel af Höns, Ankor, Gåsar, Kalkoner, Fårhåsar etc. Utarbetad efter senaste och tillförligaste amerikanska metoder. Med 73 illustrationer.
INKÖPHÄLL. 1sta AM. Inledning — Hönsfödder — Hönsgrädd — Hönsens uppfödning och skötsel — Hönsens hälsingvård — Konservering af ägg — Att bereda skinka — Att marinerade — Hönsens sjukdomar. 2da AM. Ankor — Ankorfödder — Gåsar — Gåsöfver — Kalkoner — Fårhåsar och Fågelns.
Pris. Häftad, 40 Cents.
Portofritt tillskickat mot insändandet af beloppet.
C. Rasmussen Publ. Co.
720-724 St. W. Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reservade som ved-löfver för

arme eller för andra ändamål, upptagas som homestead af en person som helst, som i hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfyller, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförande af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfyller skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som ges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfyller bostadskyldigheten genom att vara bosatt på nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående

äro antingen samma township eller ett dermed sammanhängande

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste också minst 30 acres eller hälla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom ha 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

En inlemmas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyblända invandrare, erhålla på immigrankontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänföres, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.